

név: iskola: oszt.:

2023 - 2024

5.-8. osztály

5. forduló

Kampós Csaba, S. Németh József:

A Rezeda család kalandjai az Alpokalján

ifjúsági krimi (részlet)

Veszprém: Piktúra Manufaktúra Bt., 2023

1) Keresztrejtvény. Ha elolvastad a részletet, írd be a neveket, akikről olvastál!
A megfejtés egy tárgy neve, írd le milyen szerepe volt a történetben!

1.								
2.								
3.								
4.								
5.								

1. Sé egyik kocsmája előtt parkoló autó típusa
2. Az egyik hórihorgas bandatag neve
3. A részletben szereplő család vezetékeve
4. Ő mászott fel a laktanyában a toronyba
5. Sé kmb-se

-
-
-
- 2) Kinga mászó felszerelése. Húzd alá, melyik dolog NEM tartozott a felszereléshez!
vaskampó, lámpa, iránytű, karabiner, kesztyű, sisak, derékszíj, gyorskapocs, kötel
- 3) Hány bőrkabátos alak támadta meg a családot a laktanyában? (csak egy számot írd!)

-
- 4) Hogy menekült meg a család a banditáktól?
-
-
-
-
-
-

- 5) Igaz vagy hamis?

Dani csúzlival próbálta megállítani Cingárt. _____

A dozniban talált másik papír a Határőr című lapból volt. _____

A Rezedák kutyáját Tiarának hívják. _____

A laktanyában rájuk törő alakokkal a család pár napja a piacon találkozott. _____

A vadász kutyáját Mackónak hívták. _____

Julcsi a pogácsakészítés rejtélyeit tanulta a nagytól. _____

Artúrt Dzsappának szólították a családban. _____

Nagyi szerint a cigarettatárca aranyozott alpakka volt. _____

Nagyi almás süteményt sütött a családnak. _____

Vili egy régi indiános regényt olvasott indulás előtt. _____

- 6) Rajzold le, mi volt a cigarettatárcán!

Árnyak a múltból

A sötétkék, vörös szalaggal ékesített kalapot viselő, sebhelyes arcú alak egy öreg Fordban ült. Az autó Sé egyik kocsmája előtt parkolt. A sebhelyes várhatott valakire, mert ráérősen cigarettázott. A dohányfüst éppolyan baljóslatúan gomolygott az autóban, mint a gondolatai, amelyek szinte állandóan a pénzszerzés valamilyen formája körül forogtak. Az a fajta ember volt, akit még a hozzá hasonló bűnözők is veszélyesnek tartottak, mert nem válogatott az eszközökben. Többnyire barátságosnak mutatkozott, bár ez csupán álca volt, hogy másokat megtévesszen.

Akit várt, az hamarosan meg is érkezett. Egy hórihorgas, hosszú alak tűnt fel a szemerkélő esőben, akit így is hívtak: a Hosszú. Az autóban ülő kalapost cimborái maguk között csak Cingárnak, szemtől szemben azonban főnöknek szólították. A Hosszú, mielőtt beszállt volna mellé, szívott még egy utolsó slukkot a cigarettájából, és eltaposta a földön. A főnök nagy ívben elpöckölte az övét, és üdvözlés nélkül rögtön beszélni kezdett.

– Megtaláltuk a lakóautójukat. Ott vannak, majdnem a postával szemben.

– Oda nem mehetünk – felelt a Hosszú –, arra lakik a rendőr Laci.

– Nincsenek is nagyon otthon, reggel mennek, este jönnek – világosította fel Cingár. – A Vörös most is ott dekkol az utcájuk végén. Ha kimozdulnak, hív.

– Lógnak nekünk száz rugóval – jegyezte meg pénzéhesen a Hosszú.

– Meg a kamattal. Az már kétszáz – tette hozzá egy ördögi vigyor kíséretében a Cingár.

– És a három gyerekkel mi lesz? Mindenhová együtt mennek.

– Annál jobb. Eszükbe se fog jutni, hogy ne fizessenek. Talán még borraivalót is kapunk – vigyorgott saját poénján a Cingár, aztán egy újabb cigarettára gyújtott.

A Rezeda család utolsó napját a nagyinál beárnyékolta a borongós időjárás. Szinte megállás nélkül szitált az eső. Szerencsére az utóbbi napokban alaposan körbejárták a környéket, így ez most inkább felüdülésnek tűnt, mint rabságnak. Julcsi a pogácsakészítés rejtélyeit tanulta a nagytól Anci felügyelete mellett. Artúr Kingával és Danival a műhelyben keresgéltek, a mászáshoz valókat szedték össze. Vili egy régi detektívregényt olvasott, ám

ezúttal nem tudott Sherlock Holmes – egyébként zseniális – nyomozására figyelni, mert a fejében egymást kergették a laktanya körüli gondolatok.

– Tira is velünk jöhet? – kérdezte egyszer csak Julcsi a pogácsa szaggatása közben.

– Nem vagyok benne biztos, hogy jól érezné magát ilyen időben – kezdte Anci bizonytalanul –, és mi lesz, ha elszökik tőlünk?

– Nem igazság, hogy sehová sem vihetjük el – duzzogott a kislány.

Mielőtt azonban Anci felelhetett volna, a nagyfi szólalt meg:

– Nem fog a’ mmezsökni, ragaszkodik hozzátok. Az esső meg nem árt a kutyának.

A hangjában volt valami kétségbevonhatatlan határozottság, mintha mindezeket kutyanyelven már megbeszélte volna Tirával. Ancinak lettek volna még ellenérvei, mégis úgy érezte, hogy meg kell előlegeznie a bizalmat, és engedni a kérésnek:

– Jól van hát, jöjjön akkor.

– Juhú! – ujjongott Julcsi, majd tésztás kezével megölelte Ancit.

Az esőfelhők csak délutánra vonultak el, akkor is csak olyan lassan, mintha egy hosszú, fárasztó előadás után vánszorogna ki a közönség a színházteremből a keskeny széksorok között.

– Indulhatunk! – szólalt meg Artúr végre, ami ezúttal elcsigázottabban hangzott, mint az eddigi vidám parancsszavak. A gyerekek álmatagon pillantottak fel rá, mintha el sem hinnék, hogy végre elindulhatnak újra a kincs nyomába, és csak akkor szedték össze magukat, amikor Anci sürgetőbb hangnemet ütött meg:

– Gyerünk, gyerünk, mielőtt ránk sötétedik! Ma van az utolsó esélyünk odamenni.

Erre aztán felélénkültek, és alig telt el negyedóra, mire a Rezeda család és Kinga, na meg Tira úton voltak, hogy pontot tegyenek az útikönyv rejtélyének végére.

Eközben az utca végén parkoló, Vörösnek hívott zsvány, aki leginkább besurranó tolvajlásokból kereste mindennapi kenyerét, már javában hívta a Cingárt, hogy értesítse a fejleményekről:

– Elindultak, a határ felé fordultak. Van velük egy kutya is.

– Mekkora kutya? – kérdezte Cingár.

– Közepes. Nem kell tőle félni.

– Az majd kiderül. Indulj utánuk, addig összeszedem az embereket!

A Vörös indított, és tisztes távolságból követte a lakóautót.

A Rezeda család járműve a falvakon át haladt nyugat felé. Artúr ezúttal óvatosan vezetett, mert az esőtől még vizes volt az út.

– Mi lesz, ha nem találunk semmit? – kérdezte Vili.

– Akkor – kezdte Artúr –, attól tartok, ennyi volt, le kell zárunk az ügyet. Több nyomunk már nincsen.

– Ne már! – csattant fel Dani. – Úgyis lesz ott valami.

– Kinga – fordult a lányhoz Anci –, biztos, hogy fel akarsz oda mászni?

– Igen, biztos – felelt a szőke lány mosolyogva. – Rajtam nem fog múlni a siker.

A Vörös autója mögé eközben besorolt a Ford, amelyet Hosszú vezetett. Az anyósülésen Cingár pöffeszkedett, és hátul is ültek még ketten.

– Remélem, gyorsan megleszünk – szólalt meg a Hosszú.

– Ha minden simán megy, akkor igen – felelt a Cingár. – Elkérjük a pénzünket, és jövünk. Be lesznek tojva, simán fog menni.

Eközben a Rezeda család lakóautójában továbbra is élénk beszélgetés folyt.

– Utána cukrászdába is megyünk majd? – kérdezte Dani. – Elvégre ez az utolsó napunk itt.

– Most nem – felelte Anci –, nincs is nálam pénz, nem vásárolgatni jöttünk.

Dani erre kissé lehorgasztotta a fejét, mire Anci hozzátette:

– A nagy kókuszos sütit süt nektek, mire hazaérünk, elkészül vele.

– Itt is vagyunk – szólalt meg Artúr, majd bekanyarodott az erdei bekötőútra, ami a laktanyához vezetett.

– Hova mennek ezek? – csodálkozott a Vörös, amikor a Rezeda család járműve eltűnt a fák között.

A kérdésére azonnal meg is kapta a választ, mert pont ekkor hívta Cingár a másik járműből:

– A régi laktanyához mennek – mondta. – Az út elején állj meg, mert máshol nem tudnak kijönni, csak erre.

– Berepült a kismadár a kalitkába – felelte a Vörös, és elégedetten csettintett hozzá a nyelvével.

A magas fák ezúttal komorabban fogadták a Rezeda családot, mint az első találkozáskor. Leveleik nyirkosan csillogtak az esőtől, ágaik pedig úgy hajladoztak a szélben, mintha inkább kitessékelnék őket innen ahelyett, hogy üdvöznének. Ancinak egy pillanatra rossz előérzete támadt, mintha szemek sokasága figyelné őket ezen az elhagyatott helyen. A lakóautó végre leparkolt a régi laktanya előtt, és a család tagjai kiszálltak Kingával és Tirával együtt.

– Essünk túl rajta! – harsogta Artúr vidáman, akit nem nyomasztottak olyan balsejtelmek, mint a családanyát.

Kinga pillanatok alatt magára öltötte a felszerelést, ami egy erős derékszíjra hurkolt vastag kötélből állt a végén egy gyorskapoccsal. Ez utóbbiról Artúr megjegyezte, hogy karabinernek hívják. A lány zsebre tett még egy lámpát, majd egy vaskampót is, a fejére húzott egy sisakot, és már indult is. Ahogy haladt feljebb, a karabinert mindig a feje fölé akasztotta, fokról fokra, hogy mindig biztosítva legyen.

– Csak óvatosan! – izgult Anci.

– Hű! – álmélkodott Dani. – Oda még én se mertem volna felmászni. Mármint... biztosítókötél nélkül.

– Persze, csak a szád nagy! – vágta rá Julcsi.

Közben Kinga felért, és elkezdett keresgélni. A három testvér izgatottan kérdezgette odalentről:

– Na, mi van ott? Találtál valamit? Megvan már?

– Egyelőre nem látok semmit – kiáltotta a lány. – De van itt néhány hézag, amibe be szeretnék nézni.

A Cingár és bandája eközben szintén kiszállt járművéből, és a sűrű növényzet, valamint a romos épületek takarásában közelítette meg a mit sem sejtő családot. Amikor olyan közel értek, hogy tovább észrevétlenül már nem juthattak volna, a kalapos jelezte a bandának, hogy várjanak a jelzésére.

A Rezeda család közben izgatottan figyelte Kinga ténykedését a torony tetején. Mindenki felfelé meresztgette a szemét, mígnem a figyelmüket visszarántotta a földre fehér, vastag bundájú kutyájuk, amely elkezdett szörnyen morogni, miközben feszülten figyelte az erdő egy részét.

– Olyan, mintha észrevett volna valamit – jegyezte meg Vili, amire Ancinak összeszűkül a gyomra. Akkor mégiscsak jól érezte, hogy valami nincs rendjén.

Tira ekkor hangosan ugatni kezdett, pont úgy, ahogy azok a kutyák szoktak, amelyek a területüket védik az idegenektől. Anci ugyanakkor meglátta a mozgó alakokat a közeli bokrokban, de már sem szólni, sem kiáltani nem volt ideje, olyan gyorsan körbevették őket azok az alakok, akikkel pár napja a vásárban találkoztak. Megjelenésük rendkívül ijesztő volt, többnyire fekete bőrkabátot viseltek, és tekintetükből olyan vadság áradt, amilyent eddig még csak állatkertek nagyvadjai szemében láttak. Ott volt a kalapos, mellette az „Itt a piros” átverős játékban az egyik beetetőt játszó gazfickó, továbbá egy vörös hajú alak, akiben a fiúk a röppentyűárust ismerték fel, és még ketten, akit eddig még nem láttak.

– Kétszáz rugóval tartoznak – tért a lényegre a kalapos, majd széttárta a karját, és igyekezett barátságosan mosolyogni –, talán még emlékeznek rá, hogy miért. Elriasztották egy gazdag kuncsaftomat, és tönkretették az aznapi üzletemet. Ha ideadják most a pénzt, akkor nem lesz egymással problémánk.

– Mennyivel? – hüledezett Artúr.

– Már miért tartoznánk kétszázezer forinttal? – kérdezte Anci remegő hangon, de azért jól érthetően. – Hiszen amit játszottak, az egy szélhámosság.

– Ahogy vesszük! – felelte a Cingár, vagyis a kalapos még mindig behízelt stílusban. – Ez csak tanulópenz azoknak, akiket könnyen rá lehet szedni. Higgye el, asszonyom, akik egyszer bedőlnek, azok másodszor nem fognak! Ennek a leckének borsos az ára, de megéri, mert egy életre szól.

A családanya nem látta értelmét folytatni a vitát ezzel az emberrel, pontosan tudta, hogy annyi haszna sem lenne, mint egy oroszánt lebeszélni az előtte heverő nyers húsról.

– Hívom a rendőrséget – szólalt meg végre a falfehérré vált Artúr is, amire néhányan a bandából fenyegetően előrébb léptek, jelezve, hogy ez nem igazán volna kedvükre való. Egyedül a dühösen morgó Tira tartotta vissza őket, aki szemmel

láthatóan kész volt bármilyen áldozatot meghozni a család védelmében.

Patthelyzet alakult ki pattanásig feszült idegekkel a Rezeda család és az őket körbevevő banda között. Julcsi anyja lába mögé bújt, Dani pedig a csúzlíját rejtő zsebét markolászta, bár azt is tudta, hogy azzal legfeljebb olajat öntene a tűzre. A hosszú csendet végül Anci törte meg, aki valamilyen csoda folytán nem esett teljesen pánikba, és képes volt mérlegelni a helyzetet. Egy gyors pillantást vetett a torony felé, majd így kezdett beszélni:

– A pénzünk a lakóautóban van. Akkor adom oda, ha a családom beszállt, és rögtön utána el is mehetünk innen.

Dani már éppen készült közbeszólni, hogy akkor mi lesz Kingával, amikor ő is észrevette, amit anyja egy perccel ezelőtt, hogy a szőke lány csendben felhúzta a mászókötelet, és elrejtőzött a toronyban. A banda tagjai láthatóan észre sem vették, hogy van velük még valaki, így Kinga egyelőre biztonságban volt. Daninak viszont az is beugrott, hogy a lány rábízta a telefonját, attól félve, hogy kiesik mászás közben, így neki sem volt esélye segítséget hívni.

Vili volt a második, aki meg akart szólalni, még hozzá azzal, hogy nincs is ennyi pénzük, de

hamar rájött, hogy anyja nyilván tervez valamit, mert fizetni akkor sem tudnának, ha akarnának.

Julcsi ezeken nem gondolkodott, helyette azon törte a fejét, hogy egy drámai sírás vajon segítene-e most, illetve hogy mennyivel egyszerűbb lenne a helyzetük, ha Tira valójában egy Tyrannosaurus rex volna.

Artúr szintén kitalálta Anci szándékát, habár nem volt teljesen világos számára, hogy mit akarhat, és a sikerben is voltak kétségei. Azt mindenesetre tudta, hogy csak a lakóautóval tudnak innen elmenekülni.

A kalapos Anci arcát fürkészte, mintha valamilyen hazugságon próbálná rajtakapni, de a családanya állta a tekintetét. Először csak dühösen vicsorgott, majd szája ismét abba a torz, visszataszító mosolyba görbült, és így szólt:

– Rendben, egy feltétellel.

– Mi lenne az? – kérdezte Anci.

– Előtte mindenki leteszi a telefonját a földre. Nem szeretném, ha telefonálgatnának, remélem, megértik.

– Ne már! – szaladt ki Dani száján, amire az egyik bandatag olyan dühös pillantást vetett rá, hogy azonnal elhallgatott.

– Nyugi, majd kaptok másikat – súgta oda neki Artúr.

A család tagjai lerakodták a telefonjukat, beleértve Julcsit is, bár neki csak egy villogó-zenélő játéktelefonja volt. Dani is lerakta az övét azzal a megnyugtató tudattal, hogy Kinga telefonja nála maradt az övtáskájában.

– Jó, most már mehetünk – mondta a Cingár, miután a Hosszúval összeszedette a telefonokat.

– Beszállnak, és kiadják az ablakon a pénzt. Remélem, nem kell kifejtenem, hogy nagyon rossz ötlet lenne bármivel is próbálkozni, innen nem menekülhetnek sehová.

– Nem fogunk próbálkozni – felelte Anci –, megkapják, ami jár.

Vili érezte, hogy az „ami jár” ezúttal nem pénzt takar, de el sem tudta képzelni, hogy mit jelenthet.

A Rezeda család lassú léptekkel elindult a nagy jármű felé, a banda pedig követte őket.

– Tira, gyere! – parancsolt Julcsi a még mindig acsarkodó kutyára, aki erre a szóra a lány után eredt, ám a morgást egy pillanatra sem hagyta abba.

– Gyerekek, szálljatok be! – utasította a három testvért Anci, mire Julcsi, Dani és Vili bemásztak a lakóautó utasterébe. Utoljára Tira ugrott fel.

– Csak semmi trükk! – figyelmeztette őket a kalapos.

Artúr megvárta, míg Anci is beül, majd ő következett utoljára. Becsukta az ajtót, amire az egyik ember azonnal kopogni kezdett az ablakon, hogy húzza le. Ancinak csak egy gyors suttogásra volt ideje:

– Állj készen az indulásra!

Artúr semmit sem szólt, csak a slusszkulcsot dugta a helyére. Anci sebesen kutakodni kezdett a kesztyűtartóban, mire megtalálta, amit keresett. Cingár ebben a pillanatban lépett oda az ablakhoz, és megtámaszkodott rajta:

– Nos, megtalálta kegyed a tartozásukat?

– Hogyne – felelte Anci indulatosan –, itt van a kamattal együtt!

Azzal egy kis spray-s flakont húzott elő, amivel egyenesen a Cingár szemébe fújt. Anci olyan gyorsan mozdult, hogy még a tapasztalt bűnözőnek sem volt ideje félreugrani, így a spray tartalma teljes egészében az arcába tódult. A Cingár úgy ordított, mint a sakál, olyan szitokszavakat harsogva, amiket a három testvér közül még Dani sem hallott azelőtt. A banda többi tagja odarohant a lakóautóhoz, aminek ekkorra felbődült a motorja, és Anci az ablakát is felhúzta.

– Taposs bele, Dzsappa! – kiáltotta Vili. A lakóautó kereke először kipörgött a vizes, levéltörmelékkal fedett úton, aztán olyan hevesen ugrott előre, mint

egy megsarkantyúzott ló. A bandatagok alig bírtak félreugrálni előle.

– Utánuk! – kiáltott a Cingár dühösen, a szemét dörzsölve. – Hosszú, állj keresztbe a Ladával az úton, te meg, Vörös, hozd a Fordot!

A bandatagok rohanni kezdtek visszafelé a járművükhez, ami jelentős előnyhöz juttatta a Rezeda család lakóautóját.

– Nálam maradt Kinga telefonja! – harsogta Dani.

– Add ide azonnal! – kiáltotta Anci, mire a legidősebb testvér a kezébe adta a mobiltelefont. A családanya felhívta a segélyhívó számát, és bár remegő hangon, mégis a tőle telhető legvilágosabban vázolta fel a helyzetet és a tartózkodási helyüket. A vonal azonban akadozott a gyenge térerő miatt, így Ancinak kétszer is el kellett ismételnie a helyszínt, majd a legnagyobb elszőrnyedésére a vonal egyszerűben megszakadt.

– Sikerült? – kérdezte Vili.

– Nem tudom – felelte sápadtan a családanya.

– Lemaradtak! – nézett hátra Artúr. – Valahogy visszakecmergünk az autóútra, és ott már biztonságban leszünk.

– De mi lesz Kingával? – aggodalmaskodott Dani.

– Érte most nem tudunk visszamenni – felelte Anci –, azzal mindannyiunkat veszélybe sodornánk.

Láttam, hogy felhúzta a kötelet, hogy ne tudjanak utánamenni, bár szerintem nem vették észre.

– Nagyon remélem – nyugtalankodott a legidősebb testvér. – Ha baja lesz, soha többet nem jöhet velünk sehova.

Anci erre nem tudott mit felelni, mivel az állítással egyetértett.

– A fene vigye el! – kiáltott fel Artúr, amikor a betonút végére értek. – Nem tudunk továbbmenni, mert innen csak gyalogösvények vannak.

Ezzel lefékezett, és megállt.

– Nemsokára ideérnek – mondta Vili, mert a visszapillantó tükörből észrevette a fényszórók pázsmáját.

– Kifelé az autóból! – parancsolta Anci. – Rohanjatok az erdőbe szorosan egymás mögött!

Amint kiszálltak, Artúr sietve lezárta a lakóautót, majd mindannyian a fák közé rohantak. A terep nehéz volt, az aljnövényzet sűrű, ráadásul egyre sötétebb is lett. Anci felvette Julcsit, és a karjában vitte tovább. A közeli ajtócsapódásokból hallották, hogy közben már Cingárék is odaértek.

– Az erdő széléig kellene kiérnünk! Onnan már közel az autót, bárkit megállíthatunk – lihegte Vili.

– Bementek az erdőbe! – állapította meg a Vörös, miután megállt az üres lakóautó mellett, és bepillantott a szélvédőn. – Mi legyen?

– Kövessétek őket, és ha elkaptátok mindet, hozzátok ide őket. Hosszú, te nézz körül a toronynál, hogy mi a fenét kereshettek ott. Én addig kinyitom valahogy ezt a csotrogányt, és kiszedek belőle mindent – mondta, mert nem igazán volt kedve az erdei hajszához a vizes fák és csúszós levelek között.

Közben a Rezeda család gőzerővel tört utat magának, ám az üldözők mégis mintha egyre közelebb értek volna hozzájuk. Az erdő lármássá vált, immáron nemcsak a szél süvítése töltötte be, hanem lábak csörtetése is, ám Dani számára a legrosszabb minden hang közül az volt, amikor meghallotta, hogy Kinga segítségért kiált:

– Daniii!

A lány hangja szinte elveszett a szélben, ám a legidősebb testvér még így is felismerte. Dani Vili vállára tette a kezét, és suttogni kezdett:

– Vissza kell mennem Kingáért, nem hagyhatom ott!

– Jó – egyezett bele Vili, mivel bátyja határozott tekintetéből azonnal kiolvasta, hogy lehetetlenség volna lebeszélni az elhatározásáról.

Dani úgy fordult vissza, hogy Anci észre sem vette.

A legidősebb testvérnek hirtelen fogalma sem volt, hogy merre kellene elindulnia, ám az égiek mintha a segítségére siettek volna, és néhány felszakadozó felhő mögül előbukkant a telihold, ami láttatni engedte a laktanya tornyának csúcsát. Dani oldalvást kikerülte a Cingár csapatát, és arrafelé kezdett rohanni. Elszántsága mellé jókora szerencse is szegődött, mert sikeresen elkerülte a közelben csörtető bandatagok figyelmét és a tüskés bokrok szúrós ágait is. Alig néhány perc alatt vissza is ért a laktanyához, amelynek elhagyatott épületei a hold sápadt fényében oly zordnak és kísértetiesnek tündek, mintha egy régi horrorfilm precízen elhelyezett díszletei volnának. Minden ügyességére szüksége volt, hogy fel ne bukjon a kőhalmok és a bokrok hosszúra nőtt indái között. Amikor végre elért a víztoronyhoz, döbbenet láta, hogy egy magas, nyúlánk ember igyekszik felfelé a torony oldalán. Kitartóan, ugyanakkor nehézkesen haladt, mivel a kapaszkodóként szolgáló vasrudak csúszóssá váltak az esőben. A Hosszú – mivel ő volt – megállíthatatlanul tört a magasba, és csak akkor torpant meg, amikor Dani határozottan rákiáltott:

– Állj, vagy lövök!

Azzal a fiú előkapta a csúzliját, és a Hosszúra szegezte.

A kissé málé képű ember lenézett, és gúnyosan rávigyorgott:

– Mit akarsz azzal a játék fegyverrel, öcskös?

Dani ekkor kilőtt egy kavicsot, ami az egyik vasfogon csattant, méghozzá ijesztően hangosan.

– A következőt nem fogom mellélőni.

Hangja elszánt volt, és magabiztos. A Hosszú dühösen rágrimaszolt:

– Tudod, mit? Lemegyek, és úgy kicsavarom a kezedből, hogy soha többet nem fogsz lövöldözni!

Dani földbe gyökerezett lábbal figyelte, ahogy a Hosszú villámgyorsan lemászik, majd az utolsó fokról leugorva azonnal felé rohan. Csúzliját reményvesztetten leeresztette, mivel tudta, hogy a legpontosabb, legerősebb lövése sem lenne elég megállítani ezt a rettenetes alakot. Nagy levegőt vett, és várta az elkerülhetetlent. Ebben a pillanatban egy vaskos hang dörrent a másik irányból:

– Állj, vagy én is lövök!

A vadász volt az kezében a puskáját tartva. Mellette pedig a Medvének hívott, roppant méretű kutyája, amelynek morgása csontig hatolóan mély és félelmetes volt. A Hosszú megadóan felemelte a kezét, és motyogni kezdett, valami olyasmit, hogy:

– Na, na... nem akartam én bántani...

– Takarodj! – dörrent rá a vadász, mire a Hosszú inkább menekülőre fogta, és elrohant. Biztos, ami biztos alapon a Medve is üldözte még egy darabig, ugatva és morogva, amíg meg nem unta, és vissza nem sétált a gazdájához.

– Meg se merem kérdezni, hogy mit kerestetek itt megint – sóhajtott a vadász. – Az bizonyos, hogy nagy galibába kerültetek.

– Nem is lenne időm elmondani – felelt Dani, majd a torony felé kiáltott: – Kinga, most már lejöhetsz!

A szőke hajú lány kihajolt a torony korlátján, a hold fénye ezüstszínűre festette a haját, amitől Dani különösen szépnek látta. Csakugyan olyan volt, mint a mesében az aranyhajú lány.

– Megmentettél? – kérdezte mosolyogva.

– Mondhatjuk – kiáltott fel a fiú, majd a vadászra sandított –, bár volt egy kis segítségem.

A család többi tagja eközben megfeszített tempóban szelte át az erdőt, mire végre kiért egy rétre, ahonnan nagy megkönnyebbülésére észrevette a távolban villogó kék fényeket.

– Szirénák! – ujjongott Julcsi.

– Futás tovább, még mindig mögöttünk vannak! – utasította a megtorpanó társaságot Anci.

– Remélem, észrevesznek minket – lihegett Artúr, mert úgy látta, a rendőrautó olyan gyorsan jön, hogy félő volt, elkerüli őket.

– Jelezni kellene nekik valahogy! – mondta Anci, miközben egy pillanatra sem állt meg.

Vilinek ekkor eszébe jutott a kis röppentyű, amit azóta nem használt, hogy megvették. Egy kis folyadékkal töltött műanyag rudacsát kellett benne meghajlítani, mire a röppentyű élénk színekkel világítani kezdett. Vili egy gumi segítségével kilőtte a játékot, ami aztán úgy ragyogott fel a magasban, mintha tűzijáték volna. A rendőrök láthatóan azonnal észrevették, mert lassítottak, majd visszafordultak.

– Apádra ütöttél – jegyezte meg Artúr büszkén.

A közeledő szirénahangra az üldözők rögtön megálltak, és hegyezni kezdték a fülüket.

– Hogyan tudtak telefonálni? – csodálkozott az egyik.

– Te agyalágyult! – kiabált a képébe a Vörös. – Olyat nem hallottál még, hogy valakinek két mobilja van? Meg kellett volna motozni őket!

– Most mi legyen? – kérdezte a másik bandatag.

– Futás vissza a főnökhöz, majd ő megmondja – fordult vissza a Vörös. A többiek azonban nem bíztak már sem benne, sem a Cingárban, és ketten kétfelé futottak szét az erdőben, hogy mentsék a bőrüket.

Közben Artúrék végre odaértek a kikerkező járőrökhöz, és hadarva elmondták nekik a történeteket. A rendőrség erősítést kért, és keresőkutyák segítségével a banda keresésére indult, csupán egyikük maradt velük.

– Mindenki megvan? – kérdezte Anci.

– Dani visszament segíteni Kingának – szólalt meg Vili félszegen, mire Anci rémülten pillantott rá:

– Micsoda? Ezt csak most mondod? Hogy lehetett ennyi esze?

Ám több szóra már nem is maradt ideje, mert a fák közül az egyik gyalogösvényen haladva előlépett Dani, mellette pedig Kinga, mindketten épen és sértetlenül.

– Nyugi, Anci, semmi bajunk! – szólalt meg vidáman a legidősebb testvér, mire a családanya szívről mintha mázsás kövek gördültek volna le.

A Rezeda család számára így szerencsésen végződött az erdei kalamajka, ugyanez persze nem mondható el a Cingárról és bandájáról: nem jutottak messzire, mert a rendőrség egytől egyig összeszedte őket, és rövidesen bilincs kattant a kezükön, majd a sok korábbi ügyükhöz hozzákerült egy újabb is.

A család tagjai és Kinga visszasétáltak a már sokat megélt lakóautóhoz, ami sárosan, de ép bőrrel –

vagyis karosszériával – úszta meg a kalandot, mivel a kalaposnak már nem maradt ideje feltörni.

Az út hazafelé szinte teljes némaságban telt, még Anci sem rótt meg Danit a meggondolatlanságáért. Tudta, hogy erről majd még el kell beszélgetniük, ám bőven ráérnek akkor, ha túltették magukat a történeteken.

A nagy – szokása szerint – már a kapuban fogadta őket.

– Na, megtalátatok öregapátok kincsét?

Erre mindenki egyszerre kezdett beszélni az erdei eseményekről.

– Állj, állj! Egyszerre csak egy beszíjjen, mer' megbolondulok! – állította meg a szóáradatot, amire újabb érthetetlen handabandázás támadt, és senki sem figyelt az eddig csendben meghúzódó Kingára, aki halkán megjegyezte:

– Megtaláltuk.

Erre akkora némaság lett, hogy a légy zümmögését is hallani lehetett volna, és leesett állal néztek a lányra. Ő pedig előhúzott a zsebéből egy nejlonzacskóba csomagolt, lapos kis tárgyat, és ünnepélyesen Artúr kezébe adta:

– Ezt fenn találtam egy részben jó mélyre eldugva, kihalásztam, de jobbnak láttam nem elkiabálni, mert féltem, hogy elveszik tőlem.

Artúr közben óvatosan kivette a nejlonból a tárgyat, ami még egy zsírpapírba is be volt tekerve. Ezt is kigöngyölve egy szép, fémesen csillogó, lapos valami bukkant elő.

– Egy dozni – állapította meg tárgyilagosan a nagyfi.

– Vagyis cigarettatárca – fordított Anci.

Artúr arca közben a kezdeti bizakodásról értetlenségre, majd csalódottságra váltott. Tekintete ugyanis a tárcán lévő gravírozott ábrára, majd az alatta lévő feliratra esett:

– „Máté és Rózsi” – olvasta.

– Ki az a Máté? – kérdezte Dani.

– Hát a Rózsi szerelme, nem látod? – mutatott Vili a nevek fölé gravírozott két csókolózó galambra, amelyet egy szív keretezett.

– Szerelmesek! Juj, de izgalmas! – lelkesedett Julcsi.

– Talán a papa ellopta valakinek a tárcáját, és ide dugta el? – merengett el Dani.

– Ezt kikérem magamnak, a Rezedák soha nem loptak semmit! – felelte Artúr kissé sértődötten.

Nagyfi is elkérte a tárcát, nézegette, latolgatta a súlyát.

– E’ cssak **ezüstözött alpakka**. Nem tull drága, de az irás miatt **valakinek írtíkes** lehet – állapította meg.

– Nyisd már ki, **Dzsappa!** – sürgette mindenki Artúrt. Így a családapa egy határozott mozdulattal kikattintotta a **tárcát**. Először egy kettőbe hajtott fehér cetli került **elő**, amelyet már sajnos kikezdett a nedvesség, és a **két** széle olvashatatlan volt. Artúr próbálta kibetűzni:

– ...a tárcát... **kérem**, h... el Rein... nak, T... cába. Ebből csak annyit értettek, hogy valamit csinálni kell a tárcával, valószínűleg eljuttatni valakinek, akinek „Rein” kezdetű a neve, egy T betűvel kezdődő helyre, valamilyen **utcába**. Miután mindenki alaposan megsejmelte és Dani le is fotózta, Kinga elkérte a cetlit, és óvatosan két papírszalvéta közé tette.

– Elvinném a papához, ő el tud olvasni elmosódott írásokat is.

A másik papír egy újságból kitépett szelet volt a Határőr című lap fejlécével, rajta dátummal.

Így tehát a talált tárca sokkalta, de sokkalta több kérdést vetett fel, mint amennyit megválaszolt.

A legkönnyebb az újság szerepének tisztázása volt, Vilinek ugyanis beugrott, hogy a hitelesség kedvéért szoktak aznapi újságot az épületek alapkövéhez tenni. Az újság két héttel az előtti volt, mint ahogy

Artúr apja meghalt. A kézírásos cetli tekintetében Kingára, pontosabban a nagyapjára bízta magukat, a gravírozásos résszel azonban egyáltalán nem tudtak mit kezdeni.

– Ezen egy darab Máté sincs – nézte meg telefonján Dani a laktanyánál a nevekről készült fotót.

– Papa sincs rajta, mégis ott volt katona – állapította meg Vili. – Ha megtalálnánk ezt a Mátét vagy Rózsit, okosabbak lennénk nagyapánk ügyében is, az egyszer biztos!

– Elképzelhető, hogy a tárca teljesen más ok miatt került a toronyba, és apámnak semmi köze sincs hozzá – forgatta kezében a fényes tárgyat hitetlenkedve Artúr. – Anci, neked mi a véleményed? – kérdezte a feleségét.

– Kapunk apádtól egy koordinátát, ahol találunk egy tárcát, amit a halála vagy eltűnése előtt rejtett el oda valaki. Ekkora véletlenek nem hiszem, hogy lennének – foglalta össze véleményét a családanya.

– Egyetek inkább – szólalt meg végül a nagyí. – Okosabbak nem lesztek túló, de legalább megnyugszotok. Közben meg elmesélek, mi történt.

A család és Kinga így leültek az asztalhoz, és bőségesen megvacsoráztak. Ezúttal Tirának is finom levest jutott bátor helytállására tekintettel. Közben töviről hegyire elmesélték nagyinak a laktanya

körül lezajlott **eseményeket**, aki végig figyelmesen hümmögött. **Szinte várták**, hogy valami nagy bölcsességet **mondjon**, ám ő csak annyit közölt:

– Hozom a **kókuszos süteményt**.

Így aztán **újabb elmélyült** majszolgatás következett, aminek épphogy a **végére** értek, amikor csengettek. Nagyí kiment **ajtót nyitni**, és egy nagydarab, barátságos **képű rendőrrel** tért vissza.

– Szép jó **estét kívánok!** – köszöntötte őket az egyenruhás. – **Remélem**, mindannyian jól vannak.

Artúrnak **már csak kemény**, határozott kézfogása is elég volt, hogy **igazolja** közismert tekintélyét.

– Ű Laci, a **kmb-sünk** – mutatta be nagyí.

– **Körzeti megbízott** rendőr – fordított Anci. – Ez nem tájshó, **csak egy régi** rövidítés – tette még hozzá.

Az egyenruhás **néhány** üdvözlő mondat után egy papírzacskóból **sorban** előszedte a telefonjaikat. A játék telefont **hagyta** utoljára.

– Tudják, **eddig** ez a legkülönösebb holmi, ami a rendőrségen **megfordult**. Többen haza szerették volna vinni a **gyereküknek**, de hát mint lopott tárgy, visszajár az **eredeti** tulajdonosának – nyújtotta át egy széles vigyor kíséretében a készüléket Julcsinak.

– Tulajdonképpen azért is jöttem, hogy felvegyem a vallomásukat, és akkor nem kell holnap bejönniük. Megfelel így?

Erre mindannyian bólogattak. A vallomástétel inkább amolyan családi beszélgetésnek hatott, eltekintve a toll sercegésétől a rendőr jegyzetfüzetén. Vilinek többször támadt az az érzése, hogy a körzeti megbízott úgy irányítja a beszélgetést, hogy az a legkedvezőbb képet fesse róluk, és a legrosszabbat a kalapos bandájáról. Ebben az a kis közjáték is megerősítette, hogy amikor Dani a vadász felbukkanásáról mesélt, az „Állj, vagy én is lövök!” résznél valami olyasmit motyogott, hogy:

– Még gyerek, biztosan csak félrehallotta.

Amikor mindezzel végeztek, Julcsi feltette a kérdést, ami igazából a többieket is aggasztotta:

– Ugye ide nem jönnek azok a csúnya bácsik?

– Nem tudnak, be vannak zárva – mosolygott rá barátságosan a rendőr. – Különben meg a közelben lakom, itt nem merne rosszkodni egyik zsidó sem.

Erre mindannyian megnyugodtak.

Laci látványosan eltette jegyzetfüzetét:

– Csak úgy jegyzőkönyvön kívül, szeretném még megkérdezni, hogy tulajdonképpen mit is kerestek ott?

Erre nagy csend lett, majd Artúr elővette a tárcát. A rendőr tanácstalanul forgatta a kezében.

– Aha. Szóval ezért másztál fel a toronyba? – nézett Kingára.

Artúr erre röviden és lényegretörően beszámolt az útikönyvről, a koordinátákról, az apja halála körüli rejtélyes körülményekről, míg végül a tárcához ért.

– Aha. Ez izgalmasabb, mint némely rendőrségi nyomozás. Ha elakadnak valahol, majd szóljanak, hátha tudok segíteni.

Ezzel elköszönt, és távozott, a Rezeda család pedig meglegedetten vette tudomásul, hogy egy újabb segítőtjük akadt – most már nem az útikönyv, hanem – a tárca rejtélyének kinyomozásához.

Gyors fürdés következett, majd a nagy szigorúan ágybaparancsoltmindenkit. Tapasztalatból tudta, hogy az alvás a legősibb gyógy mód a megrázkódtatásokra, abból pedig kijutott a mai napon a Rezeda családnak bőven.

Egyedül Artúr szemére nem jött álom, aki még éjszakába nyúlóan is a fejét törte a lehetséges magyarázatokon, amit a különös hagyaték rejtett.